

Arrest

nr. 126 193 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Chileense nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van derde verzoekster (bijlage 13) van 20 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. FRERE en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 november 2008 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 18 december 2008 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, middels afgifte van een bijlage 13.

Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 21 170 van 11 mei 2009 werd het beroep door de Raad verworpen.

Per schrijven van 3 december 2009 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Per schrijven van 26 april 2010 berichtte de Dienst Vreemdelingenzaken dat – op voorwaarde van de aflevering van een arbeidskaart B – instructie zou worden gegeven tot afgifte van een BIVR.

Op 10 augustus 2010 werden verzoekers gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Ten laatste drie maanden voor het verstrijken van de verblijfstitel dienden verzoekers een arbeidskaart en het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen. Deze beslissing, en de daarin vermelde voorwaarden met het oog op een eventuele verlenging, werden op 25 augustus 2010 aan verzoekers betekend.

Op 26 juli 2011 werd een 'oranje' arbeidskaart type C op naam van eerste verzoeker overgemaakt, geldig tot 7 juli 2012.

Op 6 oktober 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot verlenging van het tijdelijk verblijf tot 5 oktober 2012, waarbij een latere verlenging opnieuw op voorwaarde was van voorlegging van een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling.

Per fax van 22 oktober 2012 werd een aanvraag tot verlenging door verzoekers overgemaakt, waarbij o.m. een arbeidskaart type B geldig tot 11 oktober 2013 werd gevoegd.

Op 8 november 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot verlenging van het tijdelijk verblijf tot 11 november 2013, waarbij voor een latere verlenging opnieuw de voorwaarde werd gesteld van voorlegging van een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling.

Op 9 december 2013 en 20 december 2013 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag tot verlenging van hun tijdelijk verblijf in.

Op 21 januari 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

"Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 10.11.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat de genaamde [...]. geboren te Llaillay op (...)1957, onderdaan van Chili + haar echtgenoot : [...], en hun dochter [...], verblijvende te [...] gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet

van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB320613) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 08.11.2012 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dienen de Heer en Mevrouw [...], een arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen voor mevrouw en/of haar echtgenoot en een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW) voor beide partners.

Overwegende dat geen van beiden een nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart is verstreken sinds 11.10.2013. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Art. 13, §3, 2° : Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 04.01.2013). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart B over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd."

Op 4 februari 2014 besliste het Brussels Hoofdstedelijk Gewest tot weigering van de arbeidskaart aan tweede verzoekster.

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing nu verzoekers in het inleidend deel van hun verzoekschrift stellen "vorderen de verzoekende partijen hierbij de schorsing en de nietigverklaring van de door tegenpartij genomen beslissing van weigering van verlenging van tijdelijk verblijf alsmede van het in uitvoering ervan genomen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op naam van derde verzoeker", dient dit beroep als onontvankelijk te worden beschouwd bij gebreke aan middelen gericht tegen het bestreden bevel.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"Overwegende dat de tegenpartij in de bestreden beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf aanhaalt dat verzoekers geen geldige arbeidskaart kunnen voorleggen;

Dat wordt aangehaald dat de vorige arbeidskaart van verzoeker is verstreken sinds 11 oktober 2013;

Dat wordt gesteld dat betrokkene om deze redenen niet voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan het verblijf en dat het tijdelijk verblijf dan ook niet kan verlengd worden;

Overwegende dat Verzoekster op zich niet betwist dat zij niet tijdig een arbeidskaart heeft kunnen voorleggen bij de autoriteiten teneinde een nieuwe verblijfsvergunning van 1 jaar te verkrijgen;

Dat zij echter het slachtoffer is geworden van een malafide werkgever, die niet tijdig een arbeidskaart heeft aangevraagd, waarbij het arbeidscontract van Verzoekster niet in orde werd gebracht en die uiteindelijk Verzoekster heeft proberen chanteren door te stellen dat indien zij zou wensen dat haar aanvraag tot het verkrijgen van de arbeidskaart B tot een goed einde zou komen, zij zal moeten betalen;

Dat Verzoekster heeft geweigerd om hierop in te gaan en klacht heeft ingediend tegen deze ex werkgever;

Dat aangezien Verzoekster niet is ingegaan op deze chantage, het dossier op het niveau van het Brussels hoofdstedelijk gewest nooit is vervuldigd en het derhalve zonder gevolg is gerangschikt;

Dat dit de enige reden is waarom Verzoekster niet tijdig geen geldige arbeidskaart heeft kunnen voorleggen;

Dat dit allerm minst inhoudt dat Verzoekster en haar gezin een belasting zouden zijn voor het Belgisch systeem van sociale zekerheid;

Dat het gezin zich inderdaad nooit heeft gewend tot het OCMW of door de andere instantie ten einde hulp krijgen maar dat zij steeds erin zijn geslaagd te voorzien in hun eigen behoeften;

Dat Verzoekster in bijlage jaarlijkse verlagingen van de arbeidskaart voorlegt, alsmede de aanvraag tot arbeidskaart ingediend door Pauline Services, alsmede een attest van het OCMW van Tienen waarbij wordt gesteld dat Verzoekster en haar echtgenoot onbekend zijn bij deze dienst;

Dat nadat Verzoekster heeft gemerkt dat zij te maken had met een totaal onbetrouwbare werkgever die er zelf niet voor terugschrok om haar te chanteren, onmiddellijk hiertegen klacht heeft ingediend maar ook haar zoektocht naar werk heeft verder gezet;

Dat er sinds 10 januari 2014 een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B hangende is bij het ministerie van Brussel hoofdstedelijk gewest;

Dat de tegenpartij hier geen melding van maakt; dat de tegenpartij alvorens iemand een beslissing te betekenen tot weigering van verlenging van verblijf na bijna vier jaar onafgebroken legaal verblijf minstens de zorgvuldigheid had moeten hebben om na te gaan wat er precies is gebeurd in het dossier van Verzoekster; Dat dit niet gebeurd is;

Dat erop moet worden gewezen dat de bestaansredenen van de ministeriële instructies van juli 2009, erin bestond om mensen die een duurzame lokale verankering hebben en die kunnen tewerkgesteld worden en niet afhangen van de Belgische sociale zekerheid een legaal verblijf geven; dat er niet kan worden betwist dat Verzoekster en haar echtgenoot steeds in België hebben gewerkt en zij nooit hebben afhangen van het systeem van de Belgische sociale zekerheid;

Dat het dus niet kan worden aangehaald dat zij een bepaalde belasting zouden worden voor dit systeem;

Dat vooralsnog een aanvraag tot verkrijgen van een arbeidskaart B hangende is voor het ministerie van het Brussels hoofdstedelijk gewest, aanvraag ingediend voor Verzoekster door haar nieuwe (toekomstige) werkgever BS; Dat hiermee geen rekening is gehouden;

Aangezien verzoekers om al de bovenstaande redenen meent dat het door hen aangevoerde middel ernstig is”.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en naar het feit dat verweerder weigert de machtiging tot een tijdelijk verblijf te verlengen nu verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden voor de verlenging zoals opgenomen in de instructie van 8 november 2012, daar noch eerste verzoeker noch tweede verzoekster een nieuwe geldige arbeidskaart kan voorleggen daar de vorige arbeidskaart is verstreken sinds 11 oktober 2013. Nochtans werd vereist dat verzoekers, of één van hen, een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve en

recente tewerkstelling zouden voorleggen tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning aan het gemeentebestuur van hun verblijfplaats.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren nu de bestreden beslissing inhoudelijk wordt bekritiseerd, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat het tijdelijk verblijf van verzoekers op 8 november 2012 verlengd werd tot de duur van de arbeidskaart B, namelijk tot 11 november 2013 onder de volgende voorwaarden voor verdere verlenging:

“Tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dienen de Heer en Mevrouw [...], een arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen voor mevrouw en/of haar echtgenoot en een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW) voor beide partners.”

Hieruit blijkt dat het voorleggen van een arbeidskaart B een van de cumulatieve voorwaarden was waaraan de verlenging van het tijdelijk verblijf was onderworpen. Verzoekers betwisten niet dat zij niet tijdig een geldige arbeidskaart hebben kunnen voorleggen.

Verzoekster voert echter aan dat zij moeilijkheden ondervond om een arbeidskaart voor te leggen door de eventuele malafide houding van een voormalig werkgever. Zelfs nu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster verweerder voor de bestreden beslissing op de hoogte heeft gebracht van haar klacht tegen die werkgever ingediend bij het SPF Emploi, Travail et Concertation sociale, dan nog was het onduidelijk voor verweerder welk gevolg hieraan door deze dienst zou gegeven zijn. Het stuk van "SPF Emploi, Travail et Concertation sociale" van 5 februari 2014 waarin melding wordt gemaakt van het conflict tussen verzoekster en haar voormalige werkgever PS en waarin enkel wordt gesuggereerd het geschil voor de arbeidsrechtbank te Brussel te brengen, dateert van na de bestreden beslissing zodat verweerder in de onmogelijkheid was hiermee rekening te houden. Bovendien kan uit dit stuk niet afgeleid worden dat verzoekster ook effectief voor de arbeidsrechtbank in Brussel een zaak aanhangig heeft gemaakt. En zelfs indien verzoekster dit zou gedaan hebben, dan nog komt het geenszins aan de Raad toe vooruit te lopen op de beslechting door de arbeidsrechtbank van dit geschil en doet dit geen afbreuk aan het feit dat niet aan de door verweerder in diens discretionaire vrijheid gestelde voorwaarden voor verlenging werd voldaan, m.n. het voorleggen van een nieuwe geldige arbeidskaart B.

Verzoekers menen dat het niet kunnen voorleggen van een arbeidskaart allerm minst inhoudt dat zij een belasting zouden zijn voor het Belgisch systeem van sociale zekerheid, daar zij zich nooit hebben gewend tot het OCMW en altijd konden instaan voor de eigen behoeften, hetgeen ze ook hebben aangetoond met een attest van het OCMW. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing geenszins gebaseerd is op grond van het ten laste komen van de Belgische Staat maar enkel en alleen op het feit dat geen arbeidskaart werd voorgelegd, hetgeen als cumulatieve voorwaarde werd gesteld. De argumentatie aangaande het feit dat het gezin nooit ten laste is geweest van de Belgische staat is bijgevolg in deze niet dienstig. Evenmin kunnen verzoekers nog dienstig verwijzen naar de instructies

van juli 2009 nu deze werden vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009.

Verzoekster wijst er tevens op dat sedert 10 januari 2014 een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B hangende is bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Zij meent dat verweerder hiervan melding had moeten maken, minstens hiermee rekening diende te houden of dat hij, vooraleer een verlenging van een langdurig legaal verblijf te weigeren, minstens de zorgvuldigheid had moeten hebben na te gaan wat er precies gebeurd was in het dossier van verzoekster.

De Raad meent echter opnieuw dat het in de eerste plaats tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekers behoort om verweerder op de hoogte te brengen van het feit dat een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B hangende is, volgend op de door verzoekster aangehaalde problematiek. Hiervan is geen indicatie terug te vinden in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit dit administratief dossier dat op 4 februari 2014 het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een beslissing nam tot weigering van de arbeidskaart aan verzoekster. Bijgevolg stelt zich de vraag naar het actueel belang dat verzoekster nog heeft bij dit onderdeel van haar middel.

Verweerder heeft op correcte gronden beslist de verlenging van het tijdelijk verblijf te weigeren. Het komt de Raad niet toe de voorwaarden tot verlenging van een verblijf te bepalen.

Verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

In zoverre verzoekers de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Aangaande de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekers hebben nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU